

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania B. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.

o emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 marca 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża odwołującego się kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 26 marca 2014 r., III AUa (...) oddalił apelację B. G. (odwołujący się) od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 30 września 2013 r., IV U (...) w sprawie z odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. (organ rentowy) z 18 lipca 2012 r. odmawiającej odwołującemu się prawa do emerytury z powodu niewykazania przez niego wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu wydanego orzeczenia wskazał, że podziela ocenę Sądu pierwszej instancji, zgodnie z którą zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do ustalenia, że odwołujący się w spornych okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności, które

należy traktować jako pracę w szczególnych warunkach. Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutu apelacji, że przy dokonywaniu ustaleń faktycznych Sąd pierwszej instancji oparł się wyłącznie i bezkrytycznie na opinii biegłego, do której odwołujący się zgłosił zarzuty. Sąd pierwszej instancji dokonał, według Sądu drugiej instancji, wszechstronnej oceny dowodów uwzględniając zeznania świadków, przesłuchanie wnioskodawcy oraz dowody z dokumentów. W dalszej kolejności Sąd drugiej instancji odniósł się do zeznań poszczególnych świadków oraz wynikających z nich ustaleń faktycznych, które leżały u podstaw wyroku Sądu pierwszej instancji. Odnosząc się do zarzutu nieuwzględnienia na poczet stażu pracy w warunkach szczególnych okresu praktycznej nauki zawodu tokarza w S. oraz okresu służby wojskowej, Sąd drugiej instancji wskazał, że odwołujący się nie wnosił o zaliczenie tego okresu do stażu pracy w warunkach szczególnych oraz nie przedstawił żadnych dokumentów dotyczących tego okresu. Z kolei uwzględnienie okresu służby wojskowej, podlegającego zaliczeniu na poczet stażu pracy w warunkach szczególnych, nie wpłynęłoby na spełnienie przez odwołującego się warunku posiadania piętnastoletniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołujący się zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 278 § 1 i 286 k.p.c., art. 217 § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 381 i art. 386 § 1 pkt 4 k.p.c., art. 233 § 1 w związku z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. poprzez nierozpoznanie istoty sprawy, tj. nierozważenie i pominięcie przy ocenie pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych czasokresu zatrudnienia w ramach praktycznej nauki zawodu tokarza w S. w okresie od 1 września 1967 r. do 14 czerwca 1970 r., jak również niepoddanie analizie okresu odbytej służby wojskowej w latach od 25 października 1971 r. do 13 października 1973 r.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołujący się powołał się na jej oczywistą zasadność, potrzebę wyjaśnienia w pełni stanu faktycznego a także na potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, polegającego na wyjaśnienia dopuszczalności przyjmowania za własne przez Sąd II instancji ustaleń faktycznych Sądu I instancji w sytuacji zgłoszenia w apelacji

zarzutu sprzeczności ustaleń faktycznych z materiałem dowodowym oraz czy w związku z tym wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. nakaz rozważania zarzutów apelacji nie skutkuje obowiązkiem przeprowadzenia przez Sąd II instancji własnej oceny materiału dowodowego w zakresie zgłoszonego zarzutu, która to ocena powinna znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że w przypadku powołania się na przesłankę przedsądu, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. obowiązkiem pełnomocnika skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, Lex 1102817). Sformułowanie zagadnienia powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. W uzasadnieniu wniosku należy zaś przedstawić odpowiednią jurydyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez sąd drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 września 2012 r., III PK 16/12). Samo sformułowanie problemu prawnego, który zdaniem pełnomocnika skarżącego występuje w danej sprawie żadną miarą nie wystarcza do przekonania Sądu Najwyższego na etapie przedsądu o występowaniu publicznoprawnej potrzeby rozstrzygnięcia tego problemu przy merytorycznym rozpoznaniu skargi kasacyjnej.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej odwołującego się ze względu na potrzebę rozstrzygnięcia dwóch zagadnień prawnych nie spełnia powyższych wymogów. Uzasadnienie potrzeby przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w odniesieniu do obu problemów prawnych nie zawiera wspomnianej powyżej jurydycznej argumentacji przemawiającej za występowaniem publicznoprawnej potrzeby rozstrzygnięcia zagadnień prawnych oraz wadliwości ich rozwiązania przy zastosowaniu rozumowania przyjętego w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd drugiej instancji.

Sąd Najwyższy nie znalazł także podstaw dla przyjęcia skargi kasacyjnej odwołującego się ze względu na jej oczywistą zasadność. Powołanie się na przesłankę przedsądu zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie konkretnych, wskazanych we wniosku, przepisów prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2014 r., III UK 76/13 i powołane tam orzecznictwo). Bez wskazania które przepisy zostały naruszone nie można ocenić, czy skarga jest oczywiście zasadna (postanowienie Sądu Najwyższego z 14 lipca 2011 r., III UK 31/11). Przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej występuje wtedy, gdy bez pogłębionej analizy zastosowanych przez sąd przepisów prawa materialnego i bez wnikania w szczegóły postępowania dowodowego - dla oceny naruszenia przepisów prawa procesowego - można stwierdzić zasadność przytoczonych podstaw kasacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 marca 2011 r., II PK 7/11). Ponadto, podczas gdy dla samego uwzględnienia skargi kasacyjnej na etapie jej merytorycznego rozpoznawania wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na oczywistej, widocznej *prima facie*, sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2014 r., III UK 76/13 i powołane tam orzecznictwo).

Oczywistej zasadności skargi pełnomocnik odwołującego się upatruje w nieuwzględnieniu wniosków dowodowych złożonych w apelacji, braku odniesienia

się do zgłoszonych wniosków dowodowych oraz w rażącym naruszeniu wymogu przeprowadzenia wnikliwej oceny materiału dowodowego, o czym ma świadczyć ograniczenie się przez Sąd Apelacyjny w (...) do przyjęcia ustaleń Sądu I instancji. Ocena zasadności sformułowanych na podstawie tych przepisów zarzutów przy ewentualnym rozpoznawaniu skargi kasacyjnej wymaga wykazania przez skarżącego, że naruszenie art. 278 § 1 k.p.c., art. 286 k.p.c., czy art. 217 § 1 i 2 k.p.c. miało istotny wpływ na wynik postępowania. Przedstawienie takiego wyводу w uzasadnieniu podstaw skargi kasacyjnej wymaga zaś wnikliwego odniesienia się do obowiązków i uprawnień sądu wynikających z przywołanych przepisów, konkretnych uchybień jakich w tym zakresie dopuścił się Sąd drugiej instancji oraz wpływu tych uchybień, w okolicznościach faktycznych sprawy, na jej finalne rozstrzygnięcie (wyrok Sądu Najwyższego z 22 grudnia 2005 r., II UK 60/05). Z powyższego wynika, że naruszeń wskazanych przez pełnomocnika odwołującego się nie można kwalifikować na etapie przedsądu jako „oczywistych” w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Niezależnie od powyższego, wbrew wywodom pełnomocnika odwołującego się, Sąd drugiej instancji dokonał oceny ustaleń poczynionych przez Sąd pierwszej instancji oraz oceny dowodów przeprowadzonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Kwestionowane przez odwołującego się wnioski z opinii biegłego zostały zestawione przez Sąd Apelacyjny w (...) z zeznaniami świadków, które zdaniem Sądu drugiej instancji potwierdzały konkluzje biegłego co do charakteru pracy wykonywanej przez odwołującego się w okresach zatrudnienia spornych w niniejszej sprawie. Sąd drugiej instancji odniósł się także do zarzutów apelacyjnych dotyczących nieuwzględnienia przez Sąd pierwszej instancji okresu praktycznej nauki zawodu oraz służby wojskowej.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.). O kosztach orzeczono z mocy art. 102 k.p.c.